

a l'ombra de l'alzina
a la sombra de la encina
à l'ombre du chène
all'ombra della quercia
in the shade of the oak tree

Magdalena Aulina

15-05-2026

«Ave Maria!

Mare, com esteu? No sé ben bé què em passa, però quan escric als meus germans no aconseguixo acabar la carta sense adreçar-vos una salutació afectuosa i sense dir-li alguna cosa. Com van els passeigs? Confio que, si els fa amb constància, ben aviat podrà fer alguna cosa més.

Estimada mare, veritat que esteu contenta? No podeu imaginar quantes vegades he pregat el meu Jesús per vostè. Doncs bé, sabeu també què li demano? No em renyi, mamà! Perquè demano al meu Jesús, per mitjà de Maria i la nostra Gemma, que li concedeixi la gràcia d'estar sempre alegre, ja que el fruit de l'alegria és un cor en pau.

Mare, vós la teniu i Jesús ho sap prou bé. Esforci's a no donar credibilitat a aquesta munió de pensaments que no li fan cap bé i que només cerquen robar-li la pau i l'alegria del cor. Mare estimada, coratge! Jesús l'ajudarà molt i no l'abandonarà. Quan, en una ànima, veu una bona voluntat d'afecte i una docilitat de cor, ell s'encarrega de tot, dient a l'ànima: tu, segueix-me. Mamà, no tingui por! Jesús, aquest Jesús que estima tant tot el seu ramat, l'espera. No recorda aquella estampeta on Jesús posa la seva mà divina sobre el seu front, mirant-la amb tant d'amor? I aquella mà de Jesús que la pren pel braç i l'aixeca, mirant-la amb amor, què diu aquella estampeta que la sort li ha assignat? Sovint m'he unit a vostè en esperit per pregar plegades. Li agrada? Doncs bé, alegris i aprofiti totes les ocasions que Jesús posa en el seu camí un dia rere l'altre.

He pensat que podríem fer un joc. Aquest joc consisteix en riure sempre; i quan les llàgrimes li pugin als ulls, envieu-me-les dient molt de pressa: llàgrimes, no us necessito en el meu joc, aneu totes cap a la Magdalena. En aquest joc, quan la voluntat fa alguna cosa per la seva banda, Jesús també hi participa. Ho provi mamà i, amb confiança, tiri endavant. Veurà quines coses tan boniques farem!

A Jesús li agrada observar les ànimes quan juguen, per aconseguir una mica de la seva bondat. Bé, a veure què m'explicarà, mare, sobre aquest joc. No s'amoïni, és molt senzill... Moltes salutacions al pare, no sé com agrair a Jesús tanta bondat envers tots els meus germans: envers cadascun d'ells i també envers el personal de casa.

Li prego que accepti tota l'estima que li tinc en Jesús, i molt demano per vostè, la seva filleta més petita.

Magdalena de Jesús, Maria i Gemma ».

Montserrat Flaquer Vila (nascuda el 1859) era la mare d'una família nombrosa: casada amb Tomàs d'Aquino Boada Borrell, va tenir vuit fills, tres dels quals van morir de petits. El 1929, Magdalena va conèixer els Boada a Barcelona, on anava sovint per a visites mèdiques i trobades espirituals, i la van acollir a casa seva com un membre més de la família. La seva presència va ser certament determinant per al seu canvi de vida. Els cinc germans van sentir per Magdalena un afecte fraternal, que ella els va correspondre. Arribada de manera imprevista, la van acollir sense conèixer els seus carismes i sense que ella en parlés; al contrari, parlava de l'Obra en la qual treballava.

Les tres germanes Boada van seguir Magdalena consagrant-se a l'Obra; els dos germans, Josep Maria i Tomàs, van aportar una contribució remarcable al seu desenvolupament. Un signe de com la «joia» i la força carismàtica de Magdalena eren contagioses i capaces de suscitar transformacions i vocacions.

En aquesta carta del 27 de gener de 1930, escrita en català i enviada des de Banyoles a la senyora Montserrat Flaquer, pocs mesos després d'haver-la coneguda, Magdalena parla amb entusiasme de la «gràcia de la joia», cercant així consolar la mare, que travessava un moment difícil. Finalment, li proposa «un joc». Consisteix a riure i a somriure, allunyant les llàgrimes de la cara: unes llàgrimes que pot tranquil·lament enviar a Magdalena, disposada a acollir-les.

Magdalena suggereix el «joc de la joia», gairebé com una «estratègia», que colpeix per la seva desarmant simplicitat i ingenuïtat. En efecte, Magdalena no proposa una espiritualitat feta de càrregues o de severitat, sinó una veritable «pedagogia del somriure». La joia no és només una emoció passatgera, sinó un fruit espiritual que guarda la pau del cor i no permet que la multitud de pensaments robi la serenor.

Quantes vegades els pensaments i les preocupacions esdevenen lladres de pau? Magdalena ens anima a no donar-los crèdit; ens desafia a no ser espectadors, sinó a actuar i reaccionar amb coratge i creativitat, per ser constructors de pau, d'esperança i de joia. No pas perquè tot vagi bé, sinó perquè Jesús té cura de nosaltres.

En llegir aquesta carta, s'hi transpua la tendresa de Magdalena, la seva delicada maternitat espiritual que no es limita a consolar, sinó que s'ofereix a acollir el dolor i les llàgrimes de l'altre, transformant-los en pregària.

Emergeix una espiritualitat simple, autèntica i franca, i alhora forta i profunda, accessible a tothom. Magdalena Aulina no és un model inabastable, sinó una veritable companya de camí, amiga, confident. Una espiritualitat profundament mariana, tot amb i per Maria, Mare de Jesús i Mare nostra.

La seva Obra va néixer el 1916, precisament el mes de maig – mes de Maria. Magdalena fou cridada a la Casa del Pare el 15 de maig de 1956; avui, se'n commemora el 70è aniversari del seu dies natalis.

Demanem a Jesús, per Maria, la gràcia de la veritable joia.

Confiem a Magdalena Aulina els nostres pensaments i les nostres llàgrimes, amb la certesa que ella en tindrà cura i les transformarà en pregària, en joia, en pau del cor.

Magdalena Aulina amb la
«mamá»,
Montserrat i José María Boada

